Ч. 142. Второк 9 липня (26 червня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Мадярско-хорватска борба.

Змагане угорского мініістерства до накиненя хорватским зелізницям мадярскої мови урядової, довело до такого заостреня і такої завзятої борби між Хорватиєю а Угорщиною, що може спричинити дуже поважні наслідки не лише для угорскої корони, але й для монархії. Длятого цікаво буде близше приглянути ся тій справі і поступованю коаліцийного міністерства угорского.

Борба, яку розпочало коаліцийне міністерство угорске против Хорватів, найліпше цікує їх лїбералізм. Мадяри здавна змагають до змадярщеня Хорватів, тому Хорвати відносять ся до них неприхильно. Зблизили ся однако трохи Хорвати до Мадярів тоді, коли угорскі независимцї підчас борби з Короною о уступки в користь Мадярів заключили з Хорватами умову відому під назвою рєцкої (фіюманьскої) резолюциї.

На основі тої резолюциї „підвалиною взаємин між Хорватиєю а Угорщиною мало бути поступоване не на баґнетах оперте, не на виборчім насильстві, не на гнобленю всякої свободи, а на щирім признаню обопільних інтересів". Коли відтак коаліция взяла в свої руки керму державну а в Хорватиї відбули ся вибори до сойму не після давної мадярскої методи, вийшла соймова більшість, що станула на основі „державного хорватского права". Хорвати бажають іменно на основі свого державного права злуки Хорватиї з Дальматиєю, Босною, Герцеґовиною та Істриєю в одну область політичну на основі державної окремішности. Мадяри годили ся на се в тій думці, що колись по утвореню „Великої Хорватиї" вийде она в склад Угорщини. Ціль змагань до утвореня Великої Хорватиї инакше розуміли в Загребі а инакше в Пешті, обі сторони знали, що треба буде колись о те звести борбу, але поки що ішли разом в борбі з Короною.

Хорвати заходили ся передусім, щоби здобути для себе автономію, а Мадяри не мали нічого против того, щоби Хорватам поробити деякі уступки, лише щоби не признати їм нїчого такого, що могло би ослабити мадярский вплив в Хорватиї. Серед таких відносин не могла довго удержати ся згода між Хорватами а Мадярами. Відповідно домаганям Хорватів установлено баном хорватского народолюбця ґр. Пеачевича, але правительство не змінило сїмох шефів, котрі разом з баном творять хорватске правительство і не відкликало мадярских урядників. Се вже викликало невдоволенє поміж Хорватами, однако успокоювано їх тим, що годі все на раз перевести.

Тимчасом міністерство Векерлього внесло в угорскім соймі службову праґматику для зелізничих урядників, в котрій не увзглядни́ло рєцкої резолюциї і вимагає також від урядників в Хорватиї знаня мадярскої мови, задержуючи **на хорватских зелізницях** неправно **мадярске урядоване**. Крім того ще зробило правительство угорске ту похибку, що начерку сеї праґматики перед внесенєм до сойму не переслало хорватскому правительству до перегляду і оцінки.

Хорватска делеґация розпочала задля того в угорскім соймі обструкцію. Угорске міністерство почало всіми силами гнобити хорватску делеґацию а то поступоване угорского правительства найкрасше цікує вільнодумство Мадярів. Тоді, коли члени теперішного міністерством независимців в опозициї, не лякали ся они для переведеня обструкциї в угорскім соймі ніяких способів, щоби спинити там законодатну діяльність. Не місяцями але роками цілими гнобили они соймову більшість, розбивали лавки, кидали каламарами на президента Перцеля а все те в іменит. зв. „угорскої нациї", в імени мнимо гнобленої Австриєю угорскої держави. І ті самі, котрі глузували з тодішного реґу-

---

7)

Ґубернатор.

З росийского — Леонид Андреєва).

(Дальше).

— Дивні ті люди — думав ґубернатор, розрізуючи рухом своєї стати сьвітла і тіни перетиканої сонцем алеї, в котрій ті сьвітла і тіни розділювали ся на дрібні частини. — Дуже дивні люди... не носять обручок на пальцях, то тяжко пізнати: чи він жонатий чи ні. Впрочім... ні, мають обручки срібні, або навіть оловяні. Чоловік женить ся, а не може купити собі золотого перстеня за три рублі. Яка нужда! Я не приглянув ся... ті в шопі мусїли мати також імовірно оловяні обручки... Оловяні з тоненькою смужкою по середині, так... тепер пригадую собі.

Єго гадка упадала чим раз низше і низше в глубину, як той яструб, що кружляє над якимсь корчем і робить над ним чим раз вузші круги. Сонце згасло — жовна кувала знов дзюбом в кору, листок, відорваний від галузи, підлетів у воздух і... всьо зникло. Він же немов би потонув в однім із своїх тяжких і томлячих півснів.

Робітник. Лице єго молоде, хороше, але під очами, у всіх заглубленях і морщинах чорніє навіяний в них металічний порошок, що передчасно розмякчує мозок. Уста отворені широко — кричить страшно. Що кричить? Сорочка роздерлась єму на грудях, а він дре її дальше, легко, без шелесту, як мягкий папір — і відкриває грудь. Грудь біла і половини шиї біла, другаж половина темна аж до лиця, немов би кадовб мав такий самий, як всі, лише якусь иншу голову приліплено єму до карку.

— Длячого дреш сорочку? На твоє тіло немило глядіти.

Але біла, нага грудь суне на него.

— Маєш єї, возьми! Але дай правду! Правду давай!

— Звідкиж я тобі возьму правду? Який ти дивний!

Женщина кричить:

— Всі діти померли, діти всі померли! Діти — діти — діти всі померли.

— Длятого так пусто у вас на улици.

— Діти — діти — діти всі померли. Діти!

— Атже то неподібна річ, аби дитина умерла з голоду. Дитина то маленький чоловік, що ще не уміє навіть дверий отворити. Ви не любите своїх дїтий. Коли би я мав голодну дитину, то накормив би єї. Так, але ви носите оловяні обручки.

— Нас опоясують зелізні. Тіло сковане, душа скована Двигаємо зелізні обручі.

На службовім ґанку служниця чистить одіж Мариї. Петрівни в тіни, кухонні вікна отверті, а в них мигає стать біло одітого кухаря. Кухня заходити вонию помий і бруду.

— Кудиж я зайшов? — з зачудованєм зупиняє ся ґубернатор. — Але то кухня. О чім я думав? Ага... треба поглянути на годинник, бо вскорі подадуть снїданє. Ще час. Десята. Але їм то не подобає ся, що я сюди прийшов, треба відійти.

Довго ще ходив по стежках парку і думав.

Подібний був до чоловіка, що переходить в брід широку і незвістну ріку: то западав по коліна, то на якийсь час зникав під водою і по хвили випливав на верх, блідий і без віддиху. Думав о сині, Алексію П трович, пробовав думати о службі, о урядових справах, але денебудь задержала ся гадка єго, сейчас мимохіть вертала до надії з робітниками, рию́чи в нїм, як в невичерпаній кирници. Навіть дивним видавалось єму, що міг о чімсь думати перед тим нещастєм, бо всьо, що перед тим діяло ся, представлялось єму пустим, марним, цілком неспосібним до побудженя мисли.

Ударено в дзвін на снїданє. Скорі, веселі удари рознесли ся звучно по парку. Ґубернатор завернув живо і поглянув на годинник. Недоставало десять минут до дванайцятої.

По снїданю переглядав в кабінетї одержану з міста кореспонденцію. Хмарний і розсіяний, полискуючи очицями, отвирав куверти. Деякі відкладав на бік, инші читаючи обтинає ножицями. Один з листів, у вузкій, з лихого паперу куверті, цілий заліплений копійковими, жовтими марками, взяв в руку і обтяв з боку. Відтак висунувши єго з куверти, розвинув тонкий, на скрізь чорнилом перемочений папір і перечитав:

— „Убийник дїтий!"

Лице єго нагле поблідло. Стало біле так майже, як волосє, а розширені зїниці вдивлювали ся крізь грубі скла в грізні слова:

„Убийник дїтий!"

Букви величезні, криві, острі і страшно

ламіну, топтали єго ногами і грозили революциєю, коли намагано ся против того ужити рішучих способів, — ті самі почали тепер против хорватскої обструкциї, що проявляла ся лише проволіканем розправ, виступати з найнасильнїйшим гнобленем.

Так як Мадяри примінюють до хорваских послів соймовий реґулямін, виходить се на накладане каганця опозициї, а тепер переконали ся Хорвати, що зробили велику похибку рецкою резолюциєю, бо з Мадярами не дійдуть до ладу. Хорвати були все вірним династиї народом а в 1848 р. під проводом Єлячича визволили державу з великої біди і принесли великі жертви на державний престол. Але за вірність і преданність зле їм відплачено, видано їх на полату найзавзятїйшим їх противникам, котрі осягнули всї права, а Хорвати вийшли голїруч і навіть то, що собі опісля здобули від Мадярів, в великій части їм забрано. Довголїтне володарство бана Куен-Гедервария обмежило їх автономію, яку Хорвати виєднали собі з підмогою Деака а остаточно зовсім єї забрано. Розжалені до Відня стали братати ся з Кошутовцями, і ухвалили згадану резолюцию в Рецї, а тепер бачать, як завели ся на Мадярах.

Коли хорватска обструкциє не уставала, візвав Векерле єпископа Дрогобецкого і маршалка соймового Медаковича, щоби довели компромісу між хорватскою делеґациєю а правительством угорским, а коли то не повело ся, візвав до Пешту бана ґр. Пеячевича, дав єму до вибору: або приборкати хорватску делеґацию або уступити. Пеячевич уступив зі свого становища, бо знав, що Мадяри не додержать своїх приречень, як не додержали рецкої резолюциї. На місце Пеячевича заіменувано єго наслїдником Ракодцая, одного з семи шефів хорватского правительства, найбільше зненавидженого Хорватами, мадярского загорільця, хоч родженого в Хорватиї. Був він судиєю в Угорщинї, відтак вернув на становище начального прокуратора а ставши президентом висшого суду підчас хлїборобских заворушень так легко підписував засуди смерти, що називали єго московским ґенералом. За те покликано єго опісля до хорватского правительства а тепер став він баном.

Іменоване Ракодцая баном викликало серед Хорватів великі заворушеня і демонстрациї, котрих гомін відбив ся і в австрийскім парляментї. Правительственної палати і мешканя Ракодцая пильнує поліция і жандармерия, нового бана бойкотують навіть в приватнім житю і нїхто з Хорватів не хоче вступити до хорватского правительства, бо всї шефи, що творили то правительство, уступили. Іменоване нового бана заострило ще полїтичне положенє а хорватска делеґация не хотїла робити нїяких уступок.

Щоби зломити сей опір хорватскої делеґациї, мінїстер Кошут придумав закон зложений з одного лише параґрафу, котрий дає потрібну повновласть правительству дорогою розпорядженя ввести праґматику службову на зелїзницях з постановою, що кождий зелїзничий умядник має бути угорским горожанином і уміти по мадярски. В Хорватиї мають урядники із сторонами послугувати ся хорватскою мовою, але також повинні уміти по мадярски. Всї инші постанови мають містити ся в розпорядженю мінїстерскім.

Сей однопараґрафовий закон серед окликів хорватских послів против Векерлього ухвалено, почім хорватскі посли вийшли з сойму. Тим способом зломано хорватску обструкцию одним замахом Кошута, але мимо тої мнимої побіди угорске правительство поражене, бо було приневолене взяти назад начерк закона і хватити ся розпорядженя. Крім того сотворило правительство дуже небезпечний приклад що до реґуляміну, що подрібну розправу можна штучним способом усунути, а те, що осуджувано в поступованю ґр. Тіси супротив независимців, зробило кошутівске мінїстерство.

Тепер вже не найде між Хорватами прихильників рецкої резолюциї, а колиби правительство розвязало хорватский сойм і перевело нові вибори, дістане самих найзавзятїйших противників мадярщини, а 40 таких делеґатів з хорватского сойму може в угорскім соймі спинити знов всяку роботу.

Пристрасти з обох боків розятрили ся. Векерлє зробив докір Хорватам, що їх опозицию піддержують з вні (мав на думцї Австрию і Сербію), що викликало грімкий протест з боку Хорватів. Закон Кошута не єсть отже закінченєм спору, але початком до завзятої дальшої борби.

Передовсїм нерозважний вислов Векерлього, звернений в сторону Австриї, заострить відносини між австрийским а угорским правительством і ще більше утруднить довершенє австро-угорскої угоди. Та й міродатні круги найвисші утратять остаточно терпеливість, позаяк всї ті події, якнебудь відбивають ся між Угорщиною а Хорватиєю, доторкують також і заграничної полїтики. А то не може бути справою байдужною, коли цїла полуднева Славянщина палає ненавистию против Угорщини, бо то відобє ся також на взаєминах монархії з балканьскими державами.

Як з сего спору зуміє видобути ся угорске правительство, заведене до того пристрастию годі предвидїти. Річ однако певна, що бан Ракодцай не найде нїякого сторонництва в Хорватиї, на котрім міг би оперти ся. Нїчого отже дивного, що розійшли ся вісти, що для зломани хорватского опору має до Хорватиї прийти Варешанин, польний маршалок і властитель 22-го полку п., тепер в Задарі. Можна сумнївати ся, чи то довело би до бажаного спокою, котрий заколотили Кошутівцї спроневірившися навіть ладови заведеному найбільшим мадярским державником Деаком.

чорні, колисали ся на простім папері, як на льняній шматї.

„Убийник дітий“.

V.

Вже другого дня по погромі робітників, цїле місто, будячи ся зі сну, знало, що ґубернатор буде убитий. Нїхто ще о тім не говорив, а однако всї о тім знали, як коли би тої ночи, коли живі спали неспокійно, а мертві у взірцевім порядку, нога при нозї, спочивали глубоким сном — хтось темний перелетів над містом і розпростер над ним чорні крила.

Одні вчаснїйше, другі пізнїйше почали говорити о убитю ґубернатора як о річи колись давно і невідкличнo рішеній. Многі говорили о тім рівнодушно, як о справі, котра їх не дотикає, як о затьміню сонця, що буде на другій півкули і може цікавити тільхо мешканців тамтої сторони кулї земної. Инші, меншість, спорили збентежені чи ґубернатор заслугує на таку строгу кару і чи справедливим є убивати поодинокі особи, хочби навіть дуже шкідні, коли дотеперішний суспільний устрій полишить ся незмінений? Гадки під тим взглядом ріжнили ся дуже, однако в розмовах навіть найстрожших противників не чути було нї загорілости, нї незвичайного переняти справою, немовби розговорювано не о кімсь, що має прийти, лише о довершеній вже річи, якої нїякі погляди змінити не в силї. З тої причини спір, ведений людьми інтелїґентними, переходив на широке поле теориї, а о самім ґубернаторі забувано зовсїм, немов би вже не жив.

Ті дискусиї виказали, що ґубернатор має далеко більше приятелів, як ворогів, а ті навіть котрі в теориї признавали полїтичне убийство справедливим, находили для него лагодячі обставини. Коли би в містї переведено голосованє, то імовірно величезна більшість, руководячи ся ріжними теоротичними і практичними понятями, висказалась би против убийства або страченя, бо так деякі то називали. Лише женщини, звичайно милосердні і боячі ся крови, в тім случаю показували дивну жорстокість і упір, всї бо були за смертию, за смертию найстрашнїйшою. Не можна їх було пересьвідчити; твердо, а радше тупо стояли при своїм. Бувало навіть так, що одна з них признавала остаточно злишність убийства, але на другий день, утопивши в нічнім снї вчерашне пересьвідченє, знов доказувала, що убити треба.

Взагалї панував в містї страшний заколот гадок і велика ріжнородність. Коли би хто чужий вислухав того, що говорено, не зрозумів би певне: чи ґубернатора треба убити, чи нї. Здивований імовірно, спитав би:

— Звідкиж здогадуєте ся, що буде убитий і хто єго убє?

Нема сумнїву, що не одержав би відповіди, але по якімсь часї, черпаючи сьвідомість з незвістного жерела, набрав би пересьвідченя, яке всї поділяли, що ґубернатор буде убитий, що смерть єго неминуча. Всї бо приятелї і вороги — боронячі і обжаловуючі — кріпко вірили, що єму суджена смерть. Понятя і слова були ріжні, але чувство однаке — велике, дуже, проникаюче всїх, а в своїй силї і рівнодушности на слова, подібне до самої смерти. Зроджене в сумерку, само собою як сумерк нерозслїджене, панувало безмежно і грізно. Дармо пробовали єго люди осьвітити ясною полуміною розуму. Могло би видавати ся, що прастаре, посивіле, давно вже до сну зложене, в очах слїпих майже мертве право, що смертию карає смерть, розкрило холодні повіки, побачивши трупи убитих, лежачі на площи і простягнуло свою дужу, немилосердну руку над головою убиваючого. Отже навіть ті, котрі самі себе обманюючи, не признавали єго засуду, піддались єму однако і відступили чоловіка, засудженого на всї смерти, які лиш суть на сьвітї. Отже звідусїл, зі всїх кутів темних, з піль, лїсів і ярів, кинулись они на него як марева, а однако якісь покірні — навіть не жорстокі.

(Дальше буде).

Н о в и н к и.

Львів, дня 8-го липня 1907

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало почтовими официяламі отсих асистентів: Т. Радваньского в Дрогобичи, Андр. Ковальского в Чорткові, Г. Парільного в Стрию, Волод. Гнатишака, Волод. Крися, Гіф. Кшивского і Юл. Гавдека у Львові, Ярослава Сїнгалевича в Бережанах, М. Пшиборовского, Ж. Терликовского, Ад. Гасса, К. Старака, Юлїяна Сьмішка, Б. Шенфельда, В. Скупяньского, Зб. Грудецкого, Ант. Сала, Й. Сеніссона і Фр. Сарновича у Львові, Л. Зальца в Коломиї, Мих. Кобиляньского в Кракові, К. Грабовича в Бродах, М. Лясковского в Перемишли, Ант. Ковнацкого в Стрию, Й. Мізера в Сокали, Меч. Кришталовского в Золочеві, Теоф. Домбровского в Тернополи, Ант. Ґутерера в Самборі, Бр. Ясиньского в Коломиї, Т. Тарнавского в Снятинї.

— **Ювилей 25-лїтного істнованя школи ветеринариї** у Львові а також загальні збори галицкого товариства ветеринарів відбуде ся у Львові дня 21 с. м.

— **Народна пісня в Австриї.** П. Мінїстер просьвіти іменував для переведеня видавництва монументальної публїкациї „Das Volkslied in Oesterreich“ редакцийний виділ для руских пісень. До того виділу входять: проф. Володимир Шухевич у Львові, проф. др. Стецан Смаль-Стоцкий, гр.

прав. радник консисториї Олександер Манастирский і зелїзничий концепіст Модест Левицкий в Чернівцях, Іван Верхратский, др. Василь Щурат і др. Іван Франко у Львові та о. Петро Матюк у Карові.

— **Дрібні вісти.** В Татрах зсунув ся з верхів турист Шенберґ, поручник нїмецкого 19 п. п. в Ерфурті і погиб. — Вакацийна оселя для жидівских дітий зі Львова творить ся в Дубинї коло Сколього. — В селї Тлусте дня 3 с. м. ударив грім в хату Николи Саранчука, хату запалив і убив жінку Николи, що стояла в сїнех на порозї. Трое дітий Саранчуків, ненарушених громом, утїкло з палаючої хати до сусїда. Огонь знищив дах хати і шопу. — Впреосьв. архієпископ др. Йос. Більчевский виїхав до Данії, аби з'орґанїзувати там духовну опіку над польскими робітниками рільними, які там виїздять на польні роботи в лїтї. — Розписані доповняючі вибори одного члена ради повітової в Дрогобичи з сїльских громад на місце бл. п. Атанаса Мельника на день 22 с. м. і одного члена тої-ж ради з міста Дрогобича на місце Теоф. Яблоньского на день 23-го с. м., здержала Президия Намістництва аж до дальшого зарядженя. Реченець виборів буде в своїм часї поданий до публичної відомости. — Команда 80 полку піхоти повідомила львівску полїцию, що з касарні утїк оногди Ферд. Вороняк, рядовий 10 компанії, родом з Бродів. — Дня 16 с. м. відбуде ся у Львові в костелї сьв. Антонїя вінчане п. Ів. Барончa, ґімназияльного учителя з п-ою Соф. Тиховичівною.

— **Археольоґічні розкопи.** В осїдку дра Петровского в Киві археольоґічний відїл Київского музея „древностей“ вже третий тиждень робить розкопи з метою, щоб найти те місце, де був двір великої княгинї Ольги. На думку тих археольоґів, що роблять розкопи, місце те лежить під землею біля Десятинної церкви в віддалї приближно 25 метрів від неї з північно-всхідного боку. Розкопи йдуть досить успішно і дали вже деякі вислїди. Так, найдено чимало старинних річий VI, VII і VIII віку, яких походжене губить ся в глубокій старовинї і може бути примінене аж за 4—5000 років назад. Серед найдених річий єсть богато таких, що мають історичне значінє: старинні фрески, ракушки, кости зубрів, лосїв, кабанів та инші. Розкопи виявили також слїди старинних будівель, що належать, по архітектурним даним, ще поганам. Здобутки розкопок мають велике наукове значінє.

— **Туча з громом.** Доносять нам: Дня 3 липня 1907 р. о годинї 6 вечером надтягнула від всходу над село Карлів (Снятинщина) чорна хмара з громовицею і зливою. Грім убив на місци під кошницею 13-лїтну Анну Калитчук, доньку Петра, котра заганяла качата, та поразив єї матір. Єсть надія, що матір подужає.

— **З руского тов. педаґоґічного.** З початком року шк. 1907/8 отвирає руске товариство педаґоґічне ж е н ь с к у ш к о л у в п р а в (на разї першу клясу нормальну) при своїй приватній учительскій женьскій семинариї. Школа буде поміщена при ул. Длуґоша ч. 17. Вписи відбудуть ся в канцеляриї семинариї (ул. Сикстуска ч. 47), а реченець вписів оповістить ся пізнїйше. Замічаємо, що та школа увійде в жите без огляду на число вписаних учениць.

— **Загальні збори** членів „Народної Гостинницї“, стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, відбудуть ся дня 26 липня 1907 о год. 6 з полудня у власнім домі ул. Костюшка ч. 1 зі слїдуючим порядком дневним: 1. Відкрите зборів, 2. справоздане дирекциї і предложене білянсу та рахунку зисків і страт за 1906 р., 3. справоздане комісиї контрольної, 4. відчитане звіту Краєвого Союза ревізийного, 5. означене висоти дивіденди від удїлів членьских за 1906 р., 6. доповняючий вибір членів ради надзираючої, взглядно вибір цїлої ради, 7. внесеня і інтерпеляциї членів. Тілько ті члени мають голос на тих зборах, котрі уплатили в цїлости що найменше оден удїл. Леґітимацию для членів служать їх книжочки удїлові. — У Львові дня 5 липня 1907. *Василь Нагірний*, предсїдатель Ради. *Ярослав Ільницкий*, член Ради.

— **В борбі з різниками.** Перед роком завязало ся у Відни акцийне тов-о міскої „великої різницї“ яке мало метою реґулювати цїни мяса, піднесені приватними різниками до неймовірної висоти. Тов-о дістало запомогу міста і почало вести своє підприємство на широку скалю. На оногдашних зборах тов-а представлено рахунки каси, які виказали 744.491 К 12 с. недобору. Мимо тих страт збори акционарів порішили вести дальше підприємство і поборювати приватних різників.

— **Язва мотилів.** Хто переїздив в послїдних тижднях котрою небудь зелїзницею у всхідній Галичинї, мусїв замітити незвичайну масу білих мотилів, званих Нерясом глодинцем. Той мотиль приніс вже сего року величезну шкоду садам, а на другий рік появить ся в ще більшій скількости, бо самочка єго складає сотки ячок на листках і гиляках дерев. Сего шкідника треба отже нищити, але до сего не всюди люди взяли ся енерґічно. Тому заслугує на признанє заряджене одного з професорів реальної школи в Станиславові, аби шкільна молодїж виловлювала глодинця і убивала. Хлопцї приносять що дня до школи по кілька тисяч тих шкідників, аби похвалити ся тим перед своїм професором. Так само повинні учителї по селах зааґітувати за нищенєм глодинця, і представити дїтям і старшим селянам, яке нещастє грозить їм на другий рік від того галапаса.

— **Довгий вік.** В Домі убогих християн у Львові, при ул. Коперника померла оногди Юстина Боркова, вдова по муляри, в 104-ім роцї житя. Небіжка була в тім домі від 25 лїт і майже до послїдної хвилї тїшила ся цїлковитою сьвіжостию ума і здоровлєм. Допера в послїдних місяцях не вставала вже з ліжка.

— **Живий вуж в спальнім ваґонї.** Оногди по полудни в спальнім ваґонї на львівскім головнім двірци найдено живого вужа незвістного роду, довгого на $1^1/_3$ метра. Именно один з робітників, війшовши до ваґона, котрий мав відійти до Відня о годинї 8 вечером, учув в однім передїлї якийсь сик. Ідучи за голосом найшов в кутї ваґона звиненого в клубок вужа значної довжини в грізній оборонній поставі. Наляканий робітник наробив крику, прибігли инші робітники і убили вужа. Яким способом вуж найшов ся у ваґонї, доси не вияснено.

Телеґрами.

Відень 8 липня. Прибули сюди нинї угорский президент мінїстрів Векерле, мінїстер торговлї Кошут і рільництва Даранїй та державні секретарі для угодових переговорів.

Відень 8 липня. Нинї о годинї 9 перед полуднем відбула ся у президента угорских мінїстрів дра Векерлього нарада мінїстрів угорских і державних секретарів. Відтак удали ся всї до палати австрийскої президиї кабінету, де о год. 11 перед полуднем розпочали ся угодові переговори.

Монпелїє 8 липня. Збори бурмістрів ухвалили обняти назад урядоване допера аж тодї, коли виборцї на то згодять ся і коли правительство переведе в парляменті зарядженя для злагодженя нужди на полудни. Рівночасно домагано ся увільненя арештованих і відкликаня войска.

Шанґай 8 липня. В суботу вечером довершено замаху динамітового на ґубернатора, коли переводив інспекцию жандармериї. Експльодувала бомба, причім 3 офіцирів погибло, а 1 єсть ранений.

Вашинґтон 8 липня. Президент Рузвельт велїв заявити, що вислане фльоти на води Тихого океану має лише на цїли пробу скорости американьскої фльоти, а не має цїлий воєнних.

Єкатеринбург 8 липня. Вчера о 12 год. в полудне вистрілено кілька разів з револьверів до ідучих улицею ротмістра жандармів Пишкина і полїцмайстра Хлебодаєва. Ротмістр помер від ран. Полїцмайстер не потерпів нїякої ушкоди. Виновники утїкли. Ранений також один стражник.

Льондон 8 липня. На королївскім замку в Дублинї украдено королївскі інсиґнїї ордена сьв. Патрика, вартости 50.000 фунтів штерлїнґів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).